

Kezdjük talán a közepén...

Tatabánya, 2007. július 3.

2007. március 28-án meghallgattuk Roberto előadását az Új Orvostudományról. Már első hallásra megfogott az ok-okozat szemléletű hozzáállás a „betegségekhez” és a „kezelésükhöz”.

8 éves kislányunkról van szó, akinek az ételallergiája komoly fejtörést okozott az orvosoknak és nekünk is.

A tünetei 2006. áprilisában kezdődtek, melyek nagy, dagadt, viszkető hurkák formájában. Némelyik 1-2 cm széles volt, de akadt, amelyik az egész hátát, hasát, combját érintette. Néha bedagadtak a fülei, szemei. Májustól szeptemberig rengeteg vizsgálaton estünk át. A tünetek egyre csak erősödtek. Szeptemberre kiderült, hogy allergiás a tej egy alkotórészére, és a tojásfehérjére. Ekkor szigorú tej-, és tojásmentes diétára tértünk át. 1-2 hétig mintha enyhülés állt volna be, de sajnos korai volt az öröm. A tünetek újból visszatértek. Kiderült, hogy már a szójára is allergiás!

Mindenki azt gondolja, hogy szója nélkül könnyű élni! De azt sokan nem tudják, hogy szinte mindenbe tesznek szóját! Ekkor már én is azt gondoltam, hogy próbáljuk meg az „*allergia ellenes szert*”, attól függetlenül, hogy igyekszem kerülni szerek alkalmazását. Korábban is úgy véltem, a szervezetünk képes meggyógyítani önmagát. Ezzel párhuzamosan elkezdtünk tej-, tojás-, szója-, tartósítószer- és egyéb adalékmentes diétát, ami nem volt egyszerű feladat. De minden hiába! A tünetek nem csökkentek, sőt, egyre intenzívebben jelentkeztek! Másik „...szer” következett, amivel, sajnos, szintén nem értünk el semmi javulást. Ekkor már Budapestre küldtek bennünket újabb kivizsgálásra. Itt jött a „mentő ötlet” (vagy inkább kísérlet?), miszerint, ha kivesszük az amúgy egészséges manduláit, akkor „*nagy valószínűséggel*” meg fog gyógyulni! **Ez aztán a kilátás...!** Az orvosok közölték „*amíg bent vannak a mandulái nincs mit tenni, ugyanis lehet, hogy ott a góc*”. Így hát - felelősségteljes szülők vagyunk – többször átgondoltuk a diagnózist, és mivel gyermekünk nagyon szenvedett, döntöttünk.

„Ha nincs más út, hát legyen! A gyermekem egészsége az első és legfontosabb!” *Figyelman kívül hagytam* a (beavatkozás miatti) rossz előérzésemet. Nem tudtunk más megoldást és belementünk a műtétbe, eltávolították a gyermekünk orr- és garat-manduláit. Talán mondani se kell, nagyon megbántuk. Ma már értem, miért volt ez teljesen hiábavaló!

A műtét utáni hetekben fájdalommal teli, ámde bizakodó várakozás következett. Javulás azonban nem történt! Ez próbára tette minden türelmünket. Tünetei töretlen erővel jöttek, sőt, mintha már nem is szünnének! Ekkor Katicából kitört minden düh, fájdalom és elkeseredés. Már nem akart enni és inni sem, mondván „*minek, úgymint kiütéses leszek tőle*”. Lefogyott, fáj mindene, állandóan nyugtós és rosszkedvű volt, viszketése nem akart szünni. Rádásnak jelentkezett még ún. inhalatív allergia is. (allergia belélegzett háziporra). A következő beavatkozás egy összetett *féregtelenítő* kúra lett volna (3-féle szer egyidejű szedése), „*talán ez majd segít...*”

Itt telt be a pohár, mégis csak a gyermekünkről van szó, **nincs több kísérletezés!**

Ekkor abbahagytuk a „*szereket*”, és intenzíven elkezdtünk keresni a „*hentes-megoldásnál*” szelídebb, kíméletesebb gyógymódokat. Katica időközben mese formájában kiírta magából a fájdalmait, a lelke kicsit meg is nyugodott.

Teljesen „véletlenül” jutottunk el Roberto előadására a húgomék jóvoltából. (Bár szerintem nincs véletlen...) Nagy hatást gyakorolt ránk, és mint beleérző édesanya felvetődött bennem a kérdés: **Vajon milyen konfliktus váltotta ki az allergiát kislányunknál?**

Másnap megnéztünk egy állatvédelemről szóló filmet! Micsoda „véletlen”!!! Ugyanis este, amikor beszélünk a filmről, döbbenet vettük észre, hogy Katicát milyen mélyen érinti az állatok elpusztulása. Olyannyira mélyen, hogy miközben erről beszélünk, intenzíven jöttek rajta a hurkák, kiütések! Összeült a családi kupaktanács, hogy ezen a nyomon elindulva „felderítsük az ügyet”.

Mozgalmas, izgalmas életet élünk, így nehéz volt a visszaemlékezés. Végül, rájöttünk, hogy kislányunknak volt egy törpehörcsöge, „aki” 2006. márciusában hunyt el. Katica magát hibáztatta, hogy talán azért halt meg az idős hörcsög, mert nem adott neki enni. *Akkor egyetlen könnycseppet sem ejtett* (magába fojthatta), ami előtt én akkor értetlenül álltam. 2006. áprilisban kezdődtek az allergiás tünetek! Azután nem is emlegettük a hörcsögöt, egészen a 2007. március 30-ig. Ekkor megbeszéltük Katicával, hogy mire jutottunk. Elmondtuk neki, hogy valószínűleg a hörcsög elvesztése, a lelkiismeret-furdalás váltja ki a tüneteket, amin csak ő tud változtatni, amit csak ő megoldani – és mi segíteni fogunk mindenben.

Másnap, tőlünk függetlenül, kijelentette, hogy ő akkor fog meggyógyulni, ha kap egy nyuszit. (8 éves gyerekről van szó!). **Magától jött rá**, hogyan oldhatja meg a lelki konfliktusát! Intézkedtünk, és beköltözött hozzánk a „gyógyító nyuszi”. Másnap úgy döntött, hogy nem hajlandó tovább diétázni, mert nagyon jól érzi magát, meggyógyult. Azután még jöttek elő rajta tünetek, de egyre kisebbek, és egyre rövidebb időre. Április végén, május elején többször volt lázas „*megbetegedése*”.

Egyértelműen a *gyógyulási szakasz* jellegzetességeit, tüneteit produkálta, fáradt volt, gyengének érezte magát, fáj a torka, lázas volt, szédült, végtagjai fájtak. Egyszer még vesemedence gyulladást is produkált. Mire kórházba került volna, enyhültek tünetei és fokozatosan javult az állapota.

Azóta már mindent eszik, iszik és jól is érzi magát! Néha előfordul még egy kis csalánkiütés, de ez már elenyésző mértékű. **Az orvosok gyógyultnak nyilvánították!**

Sok szeretettel ajánlom mindenki figyelmébe az Új Orvostudomány alkalmazását, aki szeretné a sorsát a saját kezébe venni.

Ez talán a nehezebb az életben, de mint a mi esetünk is mutatja, érdemes és megéri a fáradságot!

Szeretettel: Csákvári Miklósné, Eszter
önkéntes, Élet Baráti Kör fénymunkás